

WAAROM IK MIJN NAAM DRAAG

Ik kom uit een volslagen onliteraire familie.

Boeren, houtvesters en ambachtshuizen op het platteland waren de voorvaderen van mijn bloed. Ik heb nooit gehoord dat één van hen een beroep had dat het lezen van boeken nodig maakte. Van mijn vader kan ik zonder enige twijfel zeggen dat hij heel graag las, ofschoon hij er slechts na zware lichamelijke arbeid tijd voor vond.

Het was echter een zorgvuldig begrensde literatuur waaraan hij zijn aandacht schonk. Hij vroeg niet naar de schrijver (behalve bij de werken van zijn geliefde Alban Stolz¹, wiens 'Wekroepen voor het katholieke volk' hij telkens weer met plezier las), maar zijn eerste blik in een boek ging stevast uit naar het bisschoppelijk 'imprimatur', dat de zekerheid gaf dat de katholiek de inhoud kon verdragen zonder schade aan zijn geloof te lijden.

Zo was ook ik de leeftijd van twintig jaar reeds gepasseerd, eer ik, behalve mijn schoolboeken en werken over anatomie, perspectief, schildertechniek en dergelijke, een boek zonder kerkelijke censuur las. Maar ook daarna nog haalde ik eerst, met nauwgezette inachtneming van de kerkelijke voorschriften, in het aartsbisschoppelijk paleis te München mijn dispensatie, om dan met een goed geweten iets meer van de Duitse literatuur te weten te mogen komen dan in mijn schoolboeken stond.

Dit alles moet ik hier vermelden, wanneer ik duidelijk wil maken wat er later in mij plaatsgreep, toen ik – aan mijn geestelijke leermeester verplicht en innerlijk daartoe gedrongen – eindelijk een poging waagde met datgene wat ik mijn medemensen kon brengen, in de openbaarheid te treden. – Dat viel mij verre van gemakkelijk! Ik moest aanzienlijke weerstanden overwinnen, voordat ik ten slotte bereid was de verantwoording op mij te nemen, die mijns inziens iedereen draagt die een door hem gevormde zin door middel van de drukpers aan zijn tijdgenoten voorlegt.

Alleen de auteursnaam, waaronder ik mededeling kon doen van hetgeen ik geestelijk had beleefd, is nooit een probleem voor me geweest. Van meet af aan stond het vast dat ik over mijn geestelijke ervaringen onmogelijk onder die naam mocht spreken die mij steeds slechts het oppervlakkigste van mijn uiterlijk leven toescheen: een weliswaar praktisch noodzakelijk etiket voor de burgerlijke stand, maar nietszeggend waar het gaat om de drager van die naam te karakteriseren.

Mijn geestelijke scholing had mij een geheel ander begrip van het wezen van een ware 'naam' bijgebracht. Ik had ondervonden dat men van de ene 'naam' naar de andere kon voortschrijden, dat bepaalde letters in een werkelijke 'naam' als geestelijke antennes konden functioneren, en zo meer. Ik had zelfs als geestelijke leerling 'namen' gedragen die ik eerst moest 'overwinnen' om *mijn* naam waardig te worden, en vanaf dat moment kende ik mijzelf alleen nog maar in deze, *mijn* naam, zodat ik soms, zij het ook maar gedurende een fractie van een seconde, eerst in mijzelf moest nagaan hoe ik volgens het adresboek werd genoemd, en sindsdien mijn uiterlijke roep- en familienaam: Joseph Schneiderfranken, zonder ook maar het geringste gevoel van innerlijke verbinding kon opschrijven...

Anderzijds ondervond ik tegelijkertijd de gevolgen van het feit dat gedurende mijn gehele jeugd alleen de inhoud van een boek belangrijk voor me was, zodat ik van de naam van de schrijver meestal nauwelijks notitie had genomen. Mijzelf kwam ik daarom als schrijver niet bijzonder belangrijk voor, en zolang het ging trachtte ik met alle middelen te vermijden dat men, behalve voor mijn boeken, ook voor mij persoonlijk belangstelling toonde. En zo tracht ik ook nu nog een dergelijke belangstelling af te leiden.

Mijn allereerste uitlatingen, die nu in het *Boek van de Koninklijke Kunst* bijeengebracht zijn en die voordien als korte verhandelingen waren uitgekomen², gaf ik slechts de initialen B.Y.R. mee, totdat ik bij het *Boek van de levende God*, dat nu negen jaar geleden³ in zijn eerste vorm verscheen, op advies van de boekhandel besloot dit werk, in plaats van met de beginletters te tekenen, onder de volledige naam te publiceren – ondanks zijn oosterse klank.

Ik besepte heel goed dat hierdoor veel moeilijkheden voor me zouden ontstaan en dat ik – juist bij die mensen die in de eerste plaats lezers van mijn boeken moesten worden – door de Aziatisch klinkende naam, die alleen maar als een gezocht ‘pseudoniem’ kon worden opgevat, op het grootste wantrouwen zou stuiten. Ook begreep ik dat de nieuwsgierigheid te veel geprikkeld zou zijn, om van vragen naar de ‘betekenis’ van mijn zogenaamd ‘pseudoniem’ verschoond te blijven.

Toen echter mijn adviseur inzake de verkoop van de boeken deze bezwaren geenszins met me bleek te delen en er ook met recht op kon wijzen dat een hoofdstuk van het *Boek van de levende God* uitvoerige informatie over het karakter van geestelijke ‘namen’ geeft, kreeg ik ten slotte voldoende vertrouwen in het oordeel van mijn lezers en hield ik mijzelf voor dat ze toch wel uit de gehele inhoud van het boek moesten opmaken wie ze voor zich hadden: dat ze mij er dus zeker niet van konden verdenken dat ik het nodig zou vinden mijzelf eerst door een uitheems klinkend pseudoniem de gewenste illuminatie door ‘Bengaals’ vuur te verschaffen...

Gelukkig kan ik bevestigen dat dit vertrouwen in de meeste lezers van mijn boeken gerechtvaardigd was. Daarnaast hoor ik echter van tijd tot tijd van mensen die met begrijpelijke vooringenomenheid aan de ‘exotische’ naam aanstoot nemen en dan ook reden menen te hebben de lectuur van mijn boeken van de hand te wijzen, zonder ook maar de inhoud van één bladzijde te kennen.

Weer anderen zouden maar al te graag een duidelijke ‘vertaling’ van mijn naam willen hebben.

Maar ik kan hier niet op andere wijze helpen dan door tegen de één te zeggen: ‘Wanneer je er aanstoot aan neemt dat ik onder die naam schrijf, waarin alléén ik mij in klanken ken, en wanneer die naam je te exotisch klinkt, noem mij dan zoals je wilt, maar lees wat ik ook voor jou heb geschreven!’, en tegen de ander: ‘Wanneer je beslist bij mijn naam “iets moet denken”, oefen dan enig geduld, tot je klankwaarden innerlijk zó in je kunt opnemen als de musicus tonen in zich opneemt, die in notenschrift worden weergegeven!’

Overigens zou het – in het geval dat die drie lettergrepen mij even vreemd zouden zijn als ze anderen wellicht toeschijnen – ook nog te begrijpen zijn dat ik mij uit pure aanhankelijkheid aan de geestelijke leraar, die mij mijn naam gaf, Bô Yin Râ zou noemen.

Eens en voor al zij gezegd dat het hier niet gaat om drie woorden, uit de ‘betekenis’ waarvan men een of ander geheim kan puren, al behoren de drie lettergrepen dan ook tot de taalwortels van een oude taal, maar dat ze alleen daarom mijn naam vormen, die mij naar de gestalte als geestemens toebehoort, omdat hun klankwaarde met de aard van mijn wezen overeenkomt, zoals een bepaalde combinatie van noten een bepaald akkoord weergeeft.

Voor mijzelf lijkt dit alles zo kristalhelder, zo eenvoudig en vanzelfsprekend, dat ik meen dat ieder kind zou moeten kunnen begrijpen waar het om gaat...

Uiteraard weet ik ook dat het instinctief-zekere voelen van de klankwaarden van de menselijke taal als geestelijk bepaalde waarden, voor ons zo goed als verloren is gegaan, en dat men niet mistast wanneer men hierin de reden zoekt waarom mijn geestelijke leraar mijn ‘naam’ uit drie wortellettergrepen van een oude oosterse taal vormde, ofschoon hij hem ook uit lettergrepen of woorden van mijn moedertaal had kunnen samenstellen, waardoor mijn taak in ieder geval heel wat gemakkelijker zou zijn geworden.

Men zal mij toch het inzicht moeten toekennen, dat nodig is om te weten dat alleen een van de wereld afgezonderde dwaas dom genoeg kan zijn om zich heden ten dage in het gewaad van een uitheems klinkend pseudoniem te hullen, maar men zou óók uit de inhoud van mijn boeken moeten opmaken dat men mij de oneerlijkheid niet mag toerekenen, die in de keus van een pseudoniem zou zijn gelegen, dat de schijn kon wekken dat ik iemand van een verre vreemde stam zou zijn.

Ten slotte moet ik opmerken dat de manier waarop ik in mijn jeugd jaren gewoonlijk boeken las, namelijk door nauwelijks op de schrijver maar des te meer op de inhoud te letten, helemaal nog zo gek niet schijnt te zijn geweest.

Mijn boeken kan ik zulke lezers slechts van harte toewensen!

Uiteindelijk is stellig de inhoud van een boek, en de inwerking van die inhoud op de ziel van de lezer, ook de zekerste grondslag voor het oordeel over de schrijver.

‘Warum ich meinen Namen führe’, uit: *Nachlese I* (22-29), Kober’sche Verlagsbuchhandlung AG, Bern 1990 (oorspr. vlagschrift van de Kober’sche Verlagsbuchhandlung, 1927)

© Vertaling: Rob van der Hoeden.

---

¹ Alban Isidor Stolz (1808-1883), katholiek theoloog en volksschrijver, schreef vele werken, o.a. bekend geworden door *Weckstimmen für das katholische Volk*, waarvan diverse jaargangen verschenen. (Noot vert.)

² De oorspronkelijke boekjes waren getiteld: *Das Licht vom Himavat* (1914), *Worte des Lebens* (1916), *Aus dem Lande der Leuchtenden* (1916) en *Der Wille zur Freude* (1917), uitgegeven door het Theosophisches Verlagshaus in Leipzig. (Noot vert.)

³ In 1919. (Noot vert.)